

ZAKOŃCZENIE

Człowiek rodzi się we wspólnocie (rodzina to najmniejsza komórka społeczna), w tejże wspólnocie wychowuje się, interioryzując zastaną kulturę i rozwijając się sam jako osoba, rozwija zarazem swą kulturę. Nie można zatem oderwać życia osobowego od społeczności, od wspólnoty, zwłaszcza że wszystkie nasze decyzje moralne dokonują się w perspektywie osoby drugiej (nawet siebie samego jako drugiego). Człowiek rozwija się jako osoba, uczestnicząc w życiu osób drugih. Szczególnie zaś ważna jest osoba druga jako przedmiot naszego moralnego działania. Wówczas to przybiera ona tradycją religijną uświęcone miano „bliźniego”. Bliźni to nie tylko jakiś członek społeczeństwa, a nawet kolega ze wspólnoty realizującej jakieś dobro wspólne – bliźni to jakby ekstrapolowany drugi „ja”.

Karol Wojtyła – Osoba i Czyn

Uczestnicy II Seminarium Dydaktyki Akademickiej a zarazem Autorzy zamieszczonych w tej publikacji artykułów starali się odpowiedzieć na pytania o kulturowe konteksty zarówno rozwoju osobowego studenta oraz nauczyciela akademickiego, jak i funkcjonowania i rozwoju wspólnoty akademickiej. Próba ukazania Osoby Studenta w perspektywie kultury, procesów dojrzewania osobowego, studiowania jako priorytetowej formy aktywności intelektualnej, rozwijania aktywności kulturalnej, społecznej i fizycznej, ale zarazem drogi kształtowania sylwetki moralnej – to wybrane wątki z wieloaspektowej tematyki. Przypomnienie i przybliżenie niektórych potrzeb młodzieży akademickiej, z których bodaj najsilniejszą jest potrzeba relacji z nauczycielem akademickim wyrażanych w dążeniu do wartości wspólnych – UNIVERSITAS.

Zakończę zatem refleksją zaczerpniętą z M.A. Krapca, *Dzieła. Człowiek kultura uniwersytet*:

Dydaktyka, wychowanie i nauka sprzęgają się w jeden proces doskonalenia człowieka w jego formacji uniwersyteckiej: dotyczy on – w różnych aspektach – zarówno studentów, jak i profesorów. Ów trójrytm: dydaktyki, wychowania i nauki, jest ze sobą ściśle zrośnięty, i gdy któryś z tych aspektów zanika, upada przez to samo życie uniwersyteckie, upada sama instytucja uniwersytetu. Charakterystycznym wszakże momentem prac uniwersyteckich jest niewątpliwie nauka, gdyż i dydaktyka i wychowanie akademickie człowieka dokonuje się tu nieustannie w połączeniu z pracą badawczą... Duch nauki i rzetelnego wysiłku intelektual-

nego decyduje o skuteczności oddziaływania Uniwersytetu i o jego poziomie, a przez to o poziomie całego społeczeństwa, gdyż w powojennym okresie poszerzył się zakres społecznego oddziaływania nauki. A to powinno skłaniać do pogłębienia poczucia odpowiedzialności za jej poziom warunkujący kształt całej kultury Narodu.

Zapraszam Studentów i Nauczycieli Akademickich wszystkich polskich
uczelni do naukowej dyskusji
Danuta Skulicz